

sb. z. a n. ve spojení s § 73 vlád. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n., ani z ustanovení § 1 zákona čís. 70/1930 sb. z. a n. v souvislosti s § 154 platového zákona čís. 103//1926 sb. z. a n. Ustanovení § 73 vlád. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n. má ostatně zřejmě na mysli takové přídavky, které byly na základě tohoto nařízení zavedeny nebo jím výslovně v platnosti zachovány jako započítatelné pro výměru výslužného, a k tomuto druhu započítatelných přídavek zřejmě nepatří přídavky, jejichž započtení se žalobce domáhá. Že se na žalobce nevztahuje ustanovení § 67 vlád. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n. o služebních a osobních přídavecích, bylo správně vyloženo již odvolacím soudem a dovolatel proti tomu ani nebrojí.

Odvolací soud uvedl v tomto směru, že § 67 vlád. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n. se na žalobce jako pensistu vztahovati nemůže a v § 22 nař. čís. 96/30 citován není.

Na základě zmocnění uděleného v § 12 zákona ze dne 20. května 1930 čís. 70 sb. z. a n. byly vládou vydány nové předpisy o odpočivných a zaopatřovacích platech zaměstnanců státních a sestátněných drah — v druhé části vládního nařízení ze dne 26. června 1930 čís. 96 sb. z. a n. Tyto nové předpisy platí podle § 22 odst. 3 a § 29 uvedeného vlád. nař. i pro pensionované zaměstnance bývalé Ústecko-Teplické dráhy, jakým jest žalobce. Podle § 42 odst. (1) vlád. nař. čís. 96/1930 sb. z. a n. (jehož doslov se shoduje s první větou odst. (1) § 6 zákona čís. 70/1930 sb. z. a n.) nastupují odpočivné (zaopatřovací) platy podle tohoto nařízení na místo všech dosavadních odpočivných (zaopatřovacích) požitků a všech přídavek (drahotních požitků, příplatků, doplňků a pod.) povolených na základě zákona, vládního nařízení neb usnesení vlády, jakož i všech individuálně udělených přídavek. Jest tu tedy o odpočivných (zaopatřovacích) platech ustanoveno v podstatě totéž, co v § 95 odst. (1) vlád. nař. čís. 15/1927 sb. z. a n. o služebních příjmech. Z toho všeho vyplývá, že započítatelnost sporných přídavek do pense jest posuzovati podle uvedených nyní platných předpisů, nikoli podle norem platných v době, kdy byly uděleny, a že podle § 42 odst. (1) vlád. nař. čís. 96/1930 sb. z. a n. nepřisluší žalobci nárok na jejich započtení do jeho nové pensijní základny. To stačí k zamítnutí žaloby a není třeba blíže se obíratí dovolatelovými vývody o významu § 5 zákona čís. 70/1930 sb. z. a n. a o rozdílu mezi pojmy »služné«, »služební příjmy« a »pensijní základna«, neboť dovolatel v těchto vývodech vychází z vyvráceného již názoru, že sporné přídavky jsou do pense započítatelné.

Čís. 13686.

Vyrovnač řád z roku 1914.

Z přihlášky a žádosti o udělení hlasovacího práva o sobě neplyne, že se věřitel vzdal mlčky svého oddělného práva. Otázku, zda se věřitel vzdal mlčky svého oddělného práva, jest posuzovati podle jednotlivého případu s hlediska hmotněprávního podle § 863 obč. zák.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv I 549/34.)

Pro pohledávku žalované firmy za žalobcem bylo vloženo na žalobcových nemovitostech zástavní právo. Dne 5. března 1931 bylo o jmění

žalobce zahájeno vyrovnací řízení, k němuž žalovaná firma přihlásila svou pohledávku a žádala, by jí bylo uděleno hlasovací právo. Žalované bylo přiznáno hlasovací právo, žalovaná se však k vyrovnacímu roku nedostavila. Vyrovnání bylo skončeno přijetím 45% vyrovnací kvoty, jež byla žalované zaplacená. Když pak žalovaná vedla k vydobytí celé pohledávky exekuci vnucenou dražbou žalobcových nemovitostí, domáhal se na ní žalobce žalobou, o niž tu jde, by bylo uznáno právem, že nárok žalované zanikl zaplacením a že jest proto exekuce nepřípustná. Žalobce odůvodňoval žalobní nárok tím, že se správným splněním závazků, převzatých ve vyrovnávacím řízení, sprostil úplně veškerých povinností proti žalované, ježto tím, že žalovaná nárok na oddělné uspokojení při vyrovnávacím řízení neuplatňovala a celou svou pohledávkou ve vyrovnávacím řízení hlasovala, nemá nyní právo hojiti se na dlužníku jinak než, jak by jí příslušelo z vyrovnávacího řízení. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Soud zjistil přihláškou žalované firmy k vyrovnávacímu řízení žalobce, že žalovaná žádala, by byla zapřisána do seznamu věřitelů, aby pohledávka uznána byla likvidní a aby jí bylo hlasovací právo uděleno. V přihlášce není zmínky o vzdání se práva oddělného. Soud má dále zjištěno, že v ředitelství žalované firmy akc. spol. nikdy nebylo jednáno o tom, že by se firma vzdala práva na oddělné uspokojení. Na základě tohoto zjištění soud žalobu zamítl, ježto žalobní prosba odporuje platným předpisům i judikatuře (čís. 2973, 6978 sb. n. s.). Pouhým podáním přihlášky k vyrovnávacímu řízení nevzdává se ještě strana práva uplatňovati nárok proti dlužníku jinak, a to tak, jak platné zákonné předpisy poskytují možnost. Nikde v zákoně nestojí, že podáním přihlášky k vyrovnávacímu řízení je věřitel prekludován pokud se týče práva oddělného. Aby takovému věřiteli, který je jinak se svou pohledávkou platně na majetku dlužníkově kryt, nebylo přiznáno právo hlasovací, jest rozhodnouti vyrovnávacímu komisaři k návrhu správce a dlužníka, kteří mají právo činiti odpor a hlasovací právo popírat. Že se v souzeném případě tak nestalo není věci žalované firmy, a to tím méně, ana při roku, když se hlasovalo, nebyla přítomna. Že ani sám žalobce nepokládal a nepokládá ve skutečnosti pohledávku žalující strany knihovně zajištěnou za uhaslou zaplacením vyrovnací kvoty, vychází na jevo z toho, že žalobce ještě po skončeném vyrovnání jednal se žalovanou stranou o zaplacení její pohledávky a o způsobu jejího zaplacení. Vzhledem k této okolnosti, která z vyrovnacích spisů byla zajištěna, nelze ani v jednání žalované strany, že totiž přes to, že jinak byla kryta, hlasovala proti vyrovnání, spatřovati jednání, které by bylo proti dobrým mravům. Je sice pravda, že takový věřitel, který by měl velkou pohledávku a při tom zajištěnou, svým hlasováním mohl by vyrovnání zmařiti na úkor dlužníka i ostatních věřitelů, kterým vyrovnání bývá někdy na prospěch, ač sám potom hojil by se jiným způsobem, než měli by možnost učiniti ostatní. O této námitce bylo by však uvažovati jen, kdyby takový věřitel, vědomě využívaje nepříznivých okolností pro dlužníka, jsa při hlasovacím roku přítomen přes odpor domáhal se práva hlasovacího v úmyslu vyrovnání zmařiti. Tomu však tak v souzeném případě není. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** V souzeném případě jest těžiskem sporu právní posouzení věci, neboť jde o otázku, zda žalovaná strana tím, že jako knihovní věřitelka

přihlásila celou svou pohledávku zajištěnou právem zástavním na nemovitostech strany žalující, k vyrovnacímu řízení a žádala, by jí uděleno bylo právo hlasovací, vzdala se oddělného práva. Soud odvolací v souhlasu s názorem prvního soudu, k jehož výstižným důvodům se poukazuje, jest toho názoru, že podání přihlášky k vyrovnacímu řízení s ucházením se o udělení práva hlasovacího v tomto řízení není činem, jímž by věřitel dával na jevo vůli, že se chce vzdáti svého práva oddělného, t. j. práva na oddělné uspokojení ze zástavního práva. Konkursní řád, na jehož ustanovení § 70 vyr. ř. odkazuje, sice v § 105 stanoví, že oddělný věřitel má ve své přihlášce uvést, do které výše jeho pohledávka asi bude kryta z práva oddělného, nestanoví však, jaké následky má opomenutí tohoto předpisu. Předpis ten má význam jen pro rozsah hlasovacího práva, o němž rozhoduje vyrovnací komisař, neboť jednání ve vyrovnacím řízení o hlasovacím právu má jen za účel, by se zjistilo, zda a jakou částkou je věřitel oprávněn k hlasování. Pokud tedy odvolatel poukazuje k tomu, že žalovaný ucházením se o přiznání práva hlasovacího a také skutečným hlasováním rozhodoval o tom, zda vyrovnání bude či nebude přijato, jest uvést, že bylo věcí dlužníka neb vyrovnacího správce, by se opřel přiznání práva hlasovacího pro stranu žalovanou. Nelze pak ani z této okolnosti ani z toho, že se žalovaná strana ve své přihlášce k vyrovnacímu řízení ani slovem nezminila o svém oddělném právu, ano že žádala, by s přihlášenou pohledávkou byla zapsána do seznamu věřitelů a jí pro celou pohledávku tu bylo uděleno právo hlasovací, usuzovati, že by takto nejen mlčky, ale zřejmě dala na jevo, že od svého tak důležitého pro ní práva oddělného upouští. Pro to není zákonné opory, když zákon nestanoví, že by podáním přihlášky k vyrovnacímu řízení s nárokem na přiznání práva hlasovacího byl věřitel pokud se týče práva oddělného prekludován a také z okolnosti té nedá se dovozovati projev vůle, který by směřoval ku vzdání se oddělného práva. Také ani přijetí vyrovnacích splátek, konaných žalující stranou nelze pokládati za takovýto čin, neboť věřitel může přijmouti na svou pohledávku platy od dlužníka kdykoliv a v jakékoliv výši bez nepříznivých pro sebe následků.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nižší soudy správně seznaly, že tím, že žalovaná přihlásila svoji pohledávku k vyrovnacímu řízení a žádala, by pohledávka ta byla uznána likvidní a aby jí bylo uděleno hlasovací právo, nevzdala se ještě práva na oddělné uspokojení ze zástavy pro tuto pohledávku zřízené. Z ustanovení § 39 odstavec třetí vyr. ř., který by zde mohl přijíti v úvahu, neplyne, že hlasováním za celou pohledávku se věřitel vzdává oddělného práva. Jest to předpis formální, upravující jen objem hlasovacího práva. Nelze-li však odvoditi tento důsledek ani z hlasování, jest tím méně možno tak učiniti z pouhé přihlášky a žádosti za udělení práva hlasovacího. Otázku, zda se věřitel vzdal mlčky svého oddělného práva, jest posuzovati podle jednotlivého případu s hlediska hmotněprávního podle § 863 obč. zák. Nebyly však ani tvrzeny, tím méně prokázány skutečnosti, z nichž by mohlo býti usuzováno na takové vzdání se. Otázku tuto

nelze směšovati s otázkou, zda žalované vzhledem k jejímu nespornému právu oddělnému, jehož se nevzdala, příslušelo právo hlasovací vůbec neb jak dalece.

Čís. 13687.

Obecní zřízení.

Obec jest za platnosti zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920, oprávněna ujednati s osobou, kterou přijímá do služeb jako zřizence, služební smlouvu za jiných služebních podmínek, než za podmínek stanovených v tomto zákoně.

Obec může některé obory služby ve správě obce a obecních podniků dáti obstarávati zřizenci nikoliv trvale ustanovenými.

Po 12. dubnu 1920 není obecní zastupitelstvo již oprávněno, by se usneslo samostatně — bez rozhodnutí nadřízeného samosprávného úřadu — na tom, že mají býti trvalými obecními zřizenci (ve smyslu § 3 zák. čís. 16/1920 sb. z. a n.) obsazeny takové nové obory obecní služby, pro něž až dosud nebylo usneseno, že mají býti konány zřizenci trvale ustanovenými.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv I 602/34.)

Na základě usnesení obecního zastupitelstva žalované obce Ů. v Čechách ze dne 31. srpna 1929 byl žalobce přijat do jejích služeb jako hajný a byl mu vydán služební dekret ze dne 2. září 1929, v němž bylo uvedeno, že služební poměr jest smluvní se zkušební dobou tří let, že lze jej vzájemně rozvázati šestinedělní výpovědí a že, pokud služební dekret nemá zvláštních ustanovení, platí pro služební poměr s výjimkou předpisů o ustanovení trvalém a o požitcích pensijních a zaopatřovacích ustanovení zákona o obecních zřizencích čís. 16/1920 sb. z. a n. Žalovaná obec dala žalobci dne 15. února 1933 šestinedělní výpověď. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované obci, by bylo uznáno právem, že služební poměr mezi žalobcem a žalovanou obcí trvá po právu a že výpověď daná žalobci jest nezákonná, neplatná a neúčinná. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Úmysl obecního zastupitelstva, projevený i obsahem konkursní vyhlášky, směřoval k tomu, by byl ustanoven hajný ne jako výpomocná síla, nýbrž jako síla trvalá, jak právě má na mysli § 3 zákona. Bylo-li tedy v konkursní vyhlášce, že místo je smluvní se zkušební dobou tří let, když jinak je patrné, že šlo o plné a trvalé zaměstnání zřizence, a zřízení se stalo způsobem v § 6 zák. předepsaným, nemůže míti ono ustanovení jiného smyslu, než že podle úmyslu obecního zastupitelstva mělo prozatimní ustanovení, jež má na mysli § 7 zák., trvati tři roky, což ovšem odporuje velicímu předpisu § 7 zákona, že prozatimní ustanovení nesmí trvati déle jednoho roku, nemohlo míti platnosti, pokud přesahovalo dobu jednorocní. Že bylo použito výrazu »smluvní« ve smyslu onoho »provisorního« ustanovení podle zákona, plyne i z toho, že určena lhůta tří let, což by bylo zbytečné, kdyby výrazu »smluvní« bylo rozuměti tak, že nemůže býti žalobce libovolně propuštěn